RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.767 van 1 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2006.

Gezien het arrest nr. 184.750 van 25 juni 2008 van de Raad van State waarbij de beslissing nr. VB/06- 3968/ON1416 van 17 januari 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen vernietigd wordt.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 30 augustus 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. PONCIN en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

> *"Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Chaldeeuws christen zijn en afkomstig zijn van Tell Kaif (provincie Mosul). U verklaart nooit politiek actief te zijn geweest en zou gans uw leven in de wijk Kamsara in Bagdad hebben gewoond. U verklaart een seksuele relatie te hebben gehad met uw buurmeisje (Z.). (Z.) en haar familie zouden afkomstig zijn van Fallujah en soennieten zijn. Begin februari 2005 zou de familie van (Z.) weet hebben gekregen van jullie relatie. Haar broers en moeder zouden tweemaal naar uw huis zijn gekomen en geëist hebben dat u met haar zou trouwen. U zou hiermee niet akkoord zijn gegaan omdat u zich voor een huwelijk met een moslimmeisje dan moest bekeren, wat u niet wilde. De familie van (Z.) zouden ermee gedreigd hebben u en uw familieleden te doden indien u niet instemde met een huwelijk. Uit veiligheidsoverwegingen zou u samen met uw familie naar uw oom (N.) in*

Bagdad zijn gegaan, waar u zich ongeveer een week zou hebben schuilgehouden. Tijdens uw verblijf bij uw oom zou u geen problemen hebben gekend. Uw vader zou toen besloten hebben om u en uw broer (R.) (O.V. 5.756.657) naar België te sturen. Uw oom (F.) zou de reisdocumenten voor u en uw broer (R.) voor Turkije hebben geregeld. Op 8 februari 2005 zou u samen met uw broer (R.) en uw andere familieleden naar Batnaia zijn gereisd, vanwaar u met uw broer (R.) verder zou zijn gereisd. De andere familieleden zouden in Batnaia zijn achtergebleven. U zou met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije naar Istanbul zijn gegaan. Op 6 mei 2005 zou u samen met uw broer (R.) met een vrachtwagen uit Istanbul vertrokken zijn en naar België zijn gekomen. U zou op 12 mei 2005 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 13 mei 2005, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
Eén of twee maanden na uw vertrek uit Irak zou de rest van uw familie naar Syrië zijn gegaan. Na een verblijf van enkele maanden in Syrië zou uw familie naar Bagdad zijn teruggekeerd en opnieuw in het ouderlijk huis in Bagdad zijn ingetrokken. Tot 23 januari 2006 zou uw familie in Bagdad geen problemen hebben gekend. Op 23 januari 2006 zou uw vader op straat door onbekenden zijn doodgeschoten. U vermoedt dat de familie van (Z.) verantwoordelijk is voor de dood van uw vader. Na het overlijden van uw vader zou uw familie naar Tell Kaif zijn teruggegaan, waar ze tot op vandaag nog steeds zouden verblijven."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande aanvankelijk een beslissing werd genomen dat een verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was dient nu in deze fase van de procedure te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.
Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er verschillende niet onbelangrijke incoherenties bestaan tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriendin (Z.) sjiitische is (zie gehoorverslag DVZ, p.12), terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat zij soennitische is (zie gehoorverslag CGVS, DB, p.6). U verklaarde wel dat u zich bij uw gehoor op DVZ had vergist, maar het feit dat u zich hierover tegensprak is opmerkelijk gezien het religieus aspect de kern van uw asielrelaas raakt.
Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de broers van (Z.) op 21 januari 2005 naar uw huis zijn gekomen en u hebben bedreigd hebben met de dood (zie gehoorverslag DVZ, p.12-13). In tegenstelling hiermee verklaarde u voor het CGVS dat u op 20 januari 2005 geen problemen kende met de familieleden van (Z.), daar haar familie pas op de hoogte kwam van jullie relatie begin februari 2005 (zie gehoorverslag CGVS, DB, p.7-8). Bovendien repte u, in tegenstelling tot uw verklaringen voor het CGVS, tijdens uw interview op DVZ met geen woord over het tweede bezoek van de familieleden van (Z.).
In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview in dringend beroep en in ten gronde verklaarde dat uw vriendin (Z.) buitenshuis altijd een hoofddoek

droeg (zie gehoorverslag CGVS, DB p.6 en TG p.4). Uw broer (R.) beweerde in strijd hiermee in dringend beroep dat (Z.) toen ze buitenkwam niets op haar hoofd droeg (zie gehoorverslag CGVS, DB p. 4). Bovenstaande tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw relatie met (Z.) en de problemen die u tengevolge uw relatie zou hebben ondervonden ernstig op de helling.
Tot slot dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat hoewel u verklaart in februari 2005 problemen te hebben gekend met de familie van uw vriendin en u en uw familie hiervoor Bagdad op 8 februari 2005 hebben moeten verlaten, uw broer (Ra. M.) (O.V. 5.270.303) tijdens zijn interview voor het CGVS van 17 maart 2005, uitdrukkelijk verklaarde dat zijn broers en zussen geen problemen kenden in Irak en gans de familie nog steeds in Bagdad woonachtig was (zie gehoorverslag CGVS, TG p.4). Nochtans blijkt duidelijk uit het gehoor van uw broer (Ra.) dat hij (kort voor het interview) contact had met de familie in Irak. In ten gronde werd u geconfronteerd met bovenstaande opmerking. Uw verklaring als zou uw vader uw broer hierover niets hebben verteld is weinig geloofwaardig gezien de ernst van de door u beweerde feiten (zie gehoorverslag CGVS, TG p. 6). Wat er ook van moge zij, het doet op z'n minst twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde concrete vluchtaanleiding (problemen tengevolge uw relatie met een moslimmeisje).
In dit verband dient tot slot te worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot hetgeen uw broer (R.) beweerde, zei dat zowel u als uw broer (R.) nooit eerder een paspoort hadden aangevraagd en uw oom (F.), in de periode dat jullie zich schuilhielden in Bagdad, jullie reisdocumenten (paspoorten en visa voor Turkije) in orde bracht (zie gehoorverslag CGVS, TG p.2-3). Uw broer (R.) verklaarde in strijd hiermee dat jullie beiden reeds in 2004 een paspoort hadden aangevraagd; deze paspoorten ook gebruikten om het land te verlaten en uw oom (F.) enkel de visa voor Turkije in orde bracht (zie gehoorverslag CGVS, TG p.3). Het feit dat jullie zich hierover tegenspreken zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.
Voor wat betreft uw verklaring als zou de familie van (Z.) verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens die u op geen enkele manier kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, TG p.5-6). In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaring als zou uw familie na hun terugkeer uit Syrië terug in het ouderlijk huis in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, DB p.5) zijn gaan wonen uiterst merkwaardig is. Temeer daar zij door opnieuw hun intrek te nemen in hun huis in Bagdad opnieuw buren werden van de familie die hen eerder met de dood had bedreigd en waarvoor ze eerder het land hadden moeten verlaten.
Alsook dient te worden opgemerkt dat er nergens in uw asielrelaas aanwijzingen zijn als zou u of uw familieleden ooit in Tell Kaif (provincie Mosul), jullie geboorteplaats, problemen met de familie van (Z.) hebben ondervonden, zodat de vraag kan worden gesteld waarom u zich aldaar niet zou kunnen vestigen om zo de door u voorgehouden problemen met de familieleden van uw vriendin te ontlopen (zie gehoorverslag CGVS, TG, p. 7).
Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk een 'single hoodcertificate', een doopsel –en geboorteakte, een overlijdensakte van uw oom, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een vergunning van uw tante om alcoholische dranken te verkopen, een huurcontract van de zaak van uw tante, een overlijdensakte van uw vader en een huurcontract van uw familie in Damascus niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen."

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wettelijke bepalingen op het gebruik van de taal in administratie en van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.
Hij is van mening dat er vertaalproblemen waren, dewelke verkeerde nuanceringen en interpretaties in de hand werken.
Verzoeker betoogt dat tijdens de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) de gebruikte taal het Frans was. De aanwezige tolk vertaalde van het Arabisch naar het Frans en de gezegden werden vervolgens zonder vertaler of tolk overgeschreven in het Nederlands

door de persoon die het verhoor afnam. Er heeft dus een dubbele vertaling plaatsgevonden en dit zonder enige garantie betreffende de linguïstische capaciteiten van de ondervrager.
Verzoeker voert aan dat de bepalingen op het gebruik van de talen in de administratie, evenals de tekst van artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, verplichten een beroep te doen op een tweede vertaler/tolk opdat de gezegden van de eerste tolk correct zouden worden overgeschreven. Artikel 51/4, §3 voorziet dat in de procedure gebruik wordt gemaakt van de taal die werd gekozen of bepaald overeenkomstig §2. Indien de taal van de procedure het Nederlands is, dienen volgens verzoeker de administratieve overheden hetzij een tolk te vorderen die de gezegden vertaalt naar het Nederlands, hetzij een tweede tolk te vorderen die hetgeen dat werd vertaald naar het Frans naar het Nederlands vertaalt. Geen van deze vereisten werd gerespecteerd aangezien het de ondervrager was die de gezegden, vertaald naar het Frans, in het Nederlands heeft overgeschreven.

4.2. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (administratief dossier, stuk 17). De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen - het Nederlands - is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993).
De Raad stelt vast dat verzoeker bij DVZ verklaarde de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (administratief dossier, stuk 18). Hij bevestigde, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij de tolk goed heeft begrepen en niets wenste toe te voegen. Verzoeker aanvaardde het gehoorverslag uitdrukkelijk en ondertekende het voor akkoord, waarmee hij tevens aangaf dat de erin vermelde inlichtingen oprecht zijn (administratief dossier, stuk 16, p.14, 16). Tijdens beide gehoren bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moesten gemeld worden, hetgeen zowel verzoeker als de advocaten dewelke hem tijdens de respectievelijke gehoren bijstonden hebben nagelaten te doen (administratief dossier, stuk 3, p.1; stuk 11, p.1).
Verzoeker toont bovendien niet concreet aan dat de verklaringen die hij aflegde tijdens de verscheidene gehoren niet zouden zijn opgenomen in de taal van de procedure, noch dat bepaalde onderdelen van zijn verklaringen niet juist in de verhoorverslagen zijn opgenomen. Het middel is ongegrond.

5.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten en het principe van de goede administratie. Hij is van mening dat er een manifeste fout werd gemaakt in de beoordeling.
Verzoeker is van mening dat de beslissing van het CGVS niet correct werd gemotiveerd en dat het CGVS duidelijk een fout maakt in de beoordeling van de feiten. Het CGVS zou elementen benadrukken die van een ondergeschikt belang zijn om het statuut van vluchteling aan verzoeker te weigeren.
Verzoeker stelt dat zijn verklaring dat zijn buurmeisje sjiitisch was reeds werd rechtgezet tijdens het eerste gehoor bij het CGVS en dat deze uitleg werd aanvaard aangezien het dossier nadien ten gronde werd behandeld.

Verzoeker beweert niet te hebben gelogen over de doodsbedreigingen, ontvangen van de familie van zijn buurmeisje. Dat hij vergat de frequentie van de bezoeken te vermelden kan volgens hem niet worden weerhouden om te rechtvaardigen dat de doodsbedreiging niet bestond. Hij wijst erop dat ingevolge deze bedreigingen, hij en zijn familie verplicht werden toevlucht te zoeken bij zijn oom. Verzoeker beweert dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat de bedreigingen slechts begonnen nadat de familie van het meisje hiervan op de hoogte werd gebracht.
Volgens verzoeker is het mogelijk dat er tegenstrijdigheden waren tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer aangaande de hoofddoek. Zijn broer zou niet thuis hebben gewoond en zijn buurmeisje niet goed hebben gekend aangezien hij het merendeel van de tijd op de universiteit verbleef. Het is dus waarschijnlijk dat zijn broer slechts een vage herinnering had aan verzoekers verloofde en zich niet precies herinnert welke haar kledinggewoonte was. Verzoekers broer kan zich hebben vergist met betrekking tot het feit dat het buurmeisje geen hoofddoek droeg. Verzoeker stelt tevens dat, indien twee personen verschillende versies vertellen, dit niet bewijst dat geen van deze versies correct is.
Verzoeker voert aan dat de verklaringen van Raki niet pertinent zijn, daar Raki op het betreffende moment in België was en niets wist van wat er zich met de familie afspeelde in Irak. De problemen van Raki zouden vreemd zijn aan de problemen van verzoeker en Rivon.
Verzoeker wijst er op dat het CGVS niet precies het exacte moment situeert waarop Raki contact had met zijn familie. De notie *"kort voordien"* in de bestreden beslissing laat niet toe te weten of het contact tussen Raki en de familie dateerde van voor februari terwijl de problemen slechts in februari begonnen.
Verzoeker betoogt dat hij tijdens het gehoor heeft verklaard dat hij nooit een paspoort heeft gehad voor zijn vertrek uit het land en zijn oom Faqri zich had belast met de administratieve formaliteiten om hem en Rivon een paspoort te bezorgen met een visum voor Turkije. Wat betreft de verklaringen van zijn broer, stelt verzoeker dat het feit dat de afgifte van een paspoort werd gevraagd, niet impliceert dat dit werd toegekend en dat het niet onmogelijk is dat zijn broer de aanvraag van een paspoort verwart met het bezit ervan. De verhalen van de twee broers zouden bevestigen dat hun oom de formaliteiten voor de reisdocumenten op zich nam, niet alleen betreffende het paspoort, maar ook betreffende de visums.
Aangaande de dood van zijn vader, stelt verzoeker dat men niet anders kan dan aannemen dat deze het gevolg is van zijn problemen. Harde en ondubbelzinnige bedreigingen zouden zijn geuit door de familie van zijn buurmeisje. Verzoeker preciseert dat zijn familie vanuit Syrië terugkeerde naar Bagdad omdat zij hoopte dat de spanningen met de familie van het buurmeisje zouden zijn verminderd en zij weer een normaal leven konden opbouwen. De moord op zijn vader zou aantonen dat de wraak van deze familie niet is gedoofd door het verblijf in Syrië. Zijn familie zou rechtmatig hebben kunnen hopen dat zij de vendetta niet zouden ondergaan aangezien verzoeker en zijn broer het land hadden verlaten, doch de gebeurtenissen hebben spijtig genoeg het tegendeel bewezen.
Verzoeker stelt dat het belachelijk zou zijn om zich in zijn dorp te vestigen, daar het voor eenieder gemakkelijk zou zijn om hem terug te vinden in zijn geboortedorp. Hij beweert dat de etnische solidariteit ertoe zou leiden dat de familie van zijn buurmeisje zou worden ingelicht over waar hij zich bevindt.
Verzoeker beweert dat zijn verhaal en dat van zijn broer geen verschillen bevatten die toelaten de waarachtigheid van hun respectievelijke verhalen in vraag te stellen.
Hij verwijst naar de *"Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut du réfugié"* van het UNHCR inzake het voordeel van de twijfel.
Verzoeker stelt dat hij op basis van de niet-terugleidingsclausule in de bestreden beslissing een vraag tot subsidiaire bescherming heeft ingesteld bij de burgemeester van Luik, dewelke gunstig werd onthaald, zodat hij reeds wordt gedekt door het statuut van de subsidiaire bescherming. Hij doet gelden dat het CGVS en de diensten van DVZ zich aldus perfect bewust zijn van de risico's die hij loopt in geval een terugkeer naar Irak en dat hem, rekening gehouden met de gevaren die hij loopt, het statuut van vluchteling moet worden toegekend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

5.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 of 'het principe van de goede administratie' zouden zijn geschonden, zodat deze onderdelen niet dienstig worden aangevoerd.
De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.
De Raad stelt vast dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat zijn buurmeisje een sjiitische moslim was en behoorde tot een bekende stam (administratief dossier, stuk 16, nr.41). Bij het CGVS gaf hij aan dat zij soenniet was en stelde hij dat hetgeen hij verklaarde bij DVZ niet klopte (administratief dossier, stuk 11, p.6). Dat verzoeker zich hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat het meisje van een bekende stam was en hij omwille van haar religie niet met haar mocht trouwen (administratief dossier, stuk 16, nr.41).
Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn ontmoetingen met zijn buurmeisje. Bij DVZ verklaarde hij dat hij haar bij haar thuis ontmoette en "*dit door telkens van het dak van ons huis op dat van haar huis te springen om zo bij haar binnen te geraken*" (*ibid.*). Bij het CGVS ontkende hij ooit bij Zaina binnen te zijn gegaan en gaf hij aan dat ze alleen afspraken op het dak (administratief dossier, stuk 11, p.8).
De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de problemen die hij zou hebben gehad. Bij DVZ verklaarde hij dat de broers van zijn buurmeisje rond 20 januari 2005 naar hem thuis kwamen en eisten dat zij zouden trouwen. Verzoeker zou hen hebben verteld dat hij christen was en niet met haar mocht trouwen (administratief dossier, stuk 16, nr.41). Wanneer hem tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd gevraagd wat er gebeurde op 20 januari 2005, verklaarde verzoeker dat hij toen geen problemen had en gaf hij aan dat de familie van zijn buurmeisje slechts begin februari 2005 op de hoogte was (administratief dossier, stuk 11, p.7-8). Tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker aan dat zijn eerste probleem met deze familie plaatsvond begin februari 2005 en ontkende hij dat hij voor februari 2005 problemen had gekend met deze familie (administratief dossier, stuk 3, p.5).
Verzoeker maakte bovendien bij DVZ slechts melding van één incident waarbij hij slechts vermeldde dat de broers van verzoekster langskwamen en aangaf dat hij zelf met hen sprak (administratief dossier, stuk 16, nr.41), terwijl hij bij het CGVS twee incidenten aanhaalde begin februari 2005, waarbij zowel de broers van zijn buurmeisje als haar moeder langskwamen en hij zelf de eerste maal niet thuis was, doch de tweede maal wel thuis was maar in de kamer bleef (administratief dossier, stuk 11, p.8). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).
De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker bij DVZ verklaarde niets meer te hebben gehoord over zijn buurmeisje. Verzoeker verklaarde, wanneer hem werd gevraagd waarom hij zijn broer hierover niet liet informeren: *"Ik heb aan zoiets niet gedacht."* (administratief dossier,

stuk 16, nr.41). Ook tijdens het eerste gehoor op het CGVS gaf hij aan niet te weten wat er is gebeurd met zijn buurmeisje en gaf hij aan zich hierover niet te hebben geïnformeerd. Gevraagd waarom, antwoordde hij: *"Zij heeft problemen veroorzaakt. Ik wilde geen problemen meer hebben."* (administratief dossier, stuk 11, p.10). Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker dat hij zijn familie niet vroeg of zij na zijn vertrek nog problemen hebben gekend. Hij heeft hen niet gevraagd of zij momenteel nog problemen kenden omwille van hem. Hij gaf tevens aan geen enkele informatie te hebben over zijn buurmeisje (administratief dossier, stuk 3, p.2). Voormelde verklaringen getuigen van een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker omtrent de oorzaak van zijn beweerde problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.
De bovenvermelde vaststellingen betreffen de kern van verzoekers asielrelaas en zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Derhalve kan kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.
De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat de toekenning van subsidiaire bescherming geen persoonlijke vervolging aantoont in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, daar deze vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. *In casu* toont verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde is voldaan aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, zodat de vluchtelingenstatus aan hem dient te worden ontzegd.
Het middel is ongegrond.

6. De Raad stelt vast dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend met toepassing van artikel 77, §3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op zijn afkomst uit Centraal-Irak, die door verweerder niet wordt betwist, dient te worden aangenomen dat er ingevolge de algemene situatie in Centraal-Irak in hoofde van verzoeker bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 december 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VERHEYDEN. **F. HOFFER.**